

Szemán Zoltán

Idegen istenek

**A magyar könyv is
magyar termék
mozgalom**

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Szemán Zoltán

IDEGEN ISTENEK

HELMA Kiadó 2025

© Szemán Zoltán 2025

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-848-4

Kiadja a HELMA kiadó 2025.03.05.

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

Borító: Bakó Lilla

Belső grafika:

(Egyiptomi istenek): Estfahan (Iván Eszter)

<https://www.artstation.com/estfahan>

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Szemán Zoltán szerzőtől:**

- Idegen istenek
- Az utolsó istennő
- A csillagok dala
- A tizedik démon

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:

Innovariant Nyomdaipari Kft., Algyő

Felelős vezető: Drágán György

innovariant.hu

PROLÓGUS

A rabszolga remegve borult le a macskafejű, karcsú alak előtt. Kisgyerekkora óta hallgatta az istenekről szóló történeteket, gyakran fohászkodott is hozzájuk, de álmában sem gondolta volna, hogy valaha is találkozik majd eggyel.

Utet a karját előre nyújtva belefogott az általa ismert imák egyikébe, de legnagyobb megdöbbenésére, az istennő ráförmedt:

– Hagyd ezt abba! Segítened kell nekem!

– Igen, úrnóm, ahogy parancsolod – rebegte a fiatal rabszolga, de tekintetét továbbra is az orra előtt pár centire húzódó talajra szegezte. A fülében doboló vér elnyomta az álomba merült Théba halk neszeit. A távolból sakál vonítását sodorta feléjük a szél.

„Talán maga Anubisz is megjelenik?” – gondolta Utet rémülten. Egy földön járó isten is sok, hát még kettő! Tudta jól, hogy Bászdet karmait néha vér festette vörösre, amikor háborút hozott az emberekre. De azt is tudta, hogy ő az, aki gyógyítja a sebesülteket. Ám, ha Anubisz, a holtak ura is csatlakozik az istennőhöz, az csak egyet jelenthet az ember számára: a halált!

– Kelj fel! Gyerünk! – zendült a földöntúli hang.

Utet óvatosan feltápászkodott, de fejét lehajtva továbbra sem mert Bászdetre nézni.

– Igen, úrnóm...

– Segíts! El kell rejtőznöm! Gyorsan!

A fiú az ágyékkötőjébe törölte izzadó tenyerét.

„Csak játszik velem? Mint macska az egérrel, mielőtt felfalja?” – rémüldözött, majd nagy sóhajjal döntött. Ha az istenek holtan akarják látni, akkor az ellen úgysem tud mit tenni. De Bászdet talán csak próbára teszi, és ha segít neki... Ki tudja? Ostoba ember az, aki elutasítja egy hálás istennő jóindulatát.

– Értem. Azt hiszem, tudok egy jó helyet. Kövess, úrnóm!

ELSŐ FEJEZET

Carlos Estrada százados még egyszer elolvasta a parancsnokság kurta üzenetét, de továbbra sem lett tőle okosabb.

„Elsődleges prioritás! Jelentkezzen a TINT cég igazgatójánál! Minden további utasítást és információt tőle fog megkapni.”

A kreol bőrű, rövidre nyírt, fekete hajú rendőrtiszt bosszankodva törölte a pár sort a kommunikátor kijelzőjéről. Kibámult az alatta elsuhanó város éjszakai fényeire, de agya lázasan dolgozott. Az automata üzemmódra kapcsolt sikló számítógépe közömbös hangon megjegyezte:

– Még két perc a célállomásig.

A nyomozó elfintorodott: ennyi idő alatt az igencsak kevéske információ alapján biztosan nem találja ki, miről van szó.

Morcosan bámulta a jármű alatt elsuhanó, péntek esti lázban égő város fényeit. Reménykedett benne, hogy csak valami gyors, személyes tanácsadásra lesz szükség, és még időben odaér Robhoz. A havonta megtartott, szinte szeánszként kezelt közös holomozizást még soha nem hagyta ki. Köszönhető a húgának, Carlos is megfertőződött kissé a régi filmek szeretetével, és a Lököttek Klubja – ahogy a barátaikkal elnevezték magukat – minden hónap első péntekjén összegyűlt valamelyikük lakásán, egy maratoni filmnézésre.

Éppen a távoli úrkikötőből elrugaszkodó teherhajót figyelte, amikor a rendőrségi sikló hajtóművei erősebben felzúgtak, megkezdte a fékezést, majd hamarosan lágyan lehuppant a TINT épület tetőparkolójában. Carlos elégedetlen morranással mászott ki a betonra, kis híján fel-lökve az elé ugró fiatalembert.

– Százados, már vártuk magát! Edward Jamieson vagyok, Mr. Mungrow személyi titkára – nyújtogatta a kezét

a szeplős férfi.

A rendőr kelletlenül kezét fogott az izgatottságtól szinte ugrabugráló titkárral.

– Aha, de gondolom, nem mondhat el semmit, igaz?

– Nem, nem igazán. Majd Mr. Mungrow tájékoztatja magát, én csak az utat mutatom, ha megengedi. Kérem, jöjjön velem!

A tetőtéri bejárat biztonsági robotja szó és habozás nélkül átengedte őket, még a Carlos combjához erősített tokban pihenő fegyverre sem reagált. A nyomozót halvány idegesség kerítette hatalmába.

„Piszok nagy lehet a baj, ha a magán időutazásokat lebonyolító cég ennyire felülírja a saját biztonsági protokolljait” – tűnődött a lift felé menet.

– A harminckettedik emeletre megyünk – jelentette be teljesen feleslegesen Jamieson. – Mr. Mungrow az irodájában várja.

Carlos felhúzott szemöldökkel az izgága fiatalemberre pillantott, majd megcsóválta a fejét. Nem szerette a mitugrászokat, és tízet tett volna egy ellen, hogy a titkár tipikus képviselője az emberi külsővel rendelkező sajtukukacoknak.

A felvonó plexifalán a TINT saját hirdetései futottak. A tiszt ezt ostobaságnak tartotta, hiszen aki azzal a szándékkal érkezett a céghez, hogy szeretne személyesen is bepillantást nyerni az élő múltba, az már döntött. Aki pedig nem akart, vagy egyszerűen nem engedhette meg magának az időutazást, az épület környékére sem jött.

A felvonó ajtaja halk csilingeléssel félrehúzódott. Carlos engedelmesen ballagott a kísérője után. Magában megállapította, hogy a tervezők és kivitelezők roppant jó munkát végeztek: a folyosó faberakásos falai, a vastag vörös szőnyeg, de még a világítótestek is tökéletesen visszaadták az ezerkilencszázas évek eleji hangulatot. Tapasztalatból tudta, hiszen járt már abban az időben. Igaz, ő

hivatalból tette, nem kéjutazásra ment, mint a TINT ügyfelei.

Jamieson szélesre tárt előtte egy jókora duplaszárnyú ajtót.

– Parancsoljon, Mr. Estrada...

– Á, százados! Köszönöm, hogy ilyen gyorsan ideért! – kelt fel az antik kinézetű íróasztal mögül egy idősödő, alacsony férfi. Grigorij Mungrow, a TINT igazgatója és résztulajdonosa, kezét rázott a nyomozóval, majd intett: foglaljanak helyet.

– Csak a munkámat végzem, uram. Miről lenne szó?

– Helyes, térjünk egyből a lényegre! – bólintott Mungrow. – Nos, a helyzet roppant kínos. A legutolsó klienseink elvesztek.

– Ezt hogy érti? – hökkent meg Carlos.

Az idősödő férfi zavartan hümmögött egy sort, majd, hogy összeszedhesse a gondolatait, a sarokban terpeszkedő bárpulthoz lépett, és öntött magának egy italt. Kérdő tekintetére a rendőrtiszt megrázta a fejét. Az igazgató belekortyolt a szintelen folyadékba, és a pultnak dőlve a vendégére pislogott.

– Három kliensünk nem ért vissza az utazásról. Azt tudjuk, hogy megérkeztek, a kísérőik azt még lejelentették a központnak. Azóta viszont nyomuk veszett. Egy üzenet nem sok, annyit sem kaptunk tőlük.

– Mi van a szükséghelyzet idő-irányadóval?

– Nem aktiválták. Sőt, igazából... khm... az is eltűnt. Már jó ideje nem vesszük a jeleit.

A nyomozó arcán bosszúság suhant át, hátradólt a karosszékekben.

– Küldtek utánuk valakit? Kérem, Mr. Mungrow, ne kelljen minden egyes szót kihúznom magából! Csak akkor tudok segíteni, ha elmond mindent.

– Igaza van, elnézést! Szóval, a Jenkins házaspár és a lányuk az egyik legpazarabb luxusutunkra neveztek be:

az ősi Egyiptomba. A negyedik dinasztia, pontosabban Kheopsz fáraó idejébe mentek vissza. Mint mindig, most is megtettük a szokásos biztonsági óvintézkedéseket, beleértve az orvosi vizsgálatokat is. Egy ügynökünk előre ment, megbizonyosodott róla, hogy nem egy esetleges háborúba csöppen majd a család. Mindhárom kliensünk mellé tapasztalt, a kor szokásaiban, nyelvében jártas kíséretet rendeltünk, akik tegnap délután négy órakor a klienseinkkel együtt átléptek az időkapun. Mint mondtam, átérés után még bejelentkeztek, majd megszakadt velük a kapcsolat. A visszaigazolás után alig két órával elvesztettük a vészjeladó alapszignálját is. Két speciális ügynököt visszaküldtünk, pár nappal korábbra, hogy odaát várjanak a családra, de róluk sem kaptunk azóta semmi hírt. Mintha egy idő-fekete lyukba küldtünk volna mindenkit...

– Ez roppant sajnálatos, de nem igazán értem, miért van szükség az én segítségemre. Ha valami oknál fogva meghaltak, úgy az tényleg rossz hírbe hozhatja a cégét, Mr. Mungrow, de ez...

Az öszülő férfi a rendőr szavába vágott.

– Az igazi probléma, hogy az ügyfeleink bizonyos technikai berendezések birtokában léptek át az időkapun.

Carlos arcából kifutott a vér. Az időutazások egyik legszigorúbb rendelkezései közé tartozott, hogy a gondosan álcázott, és önmegsemmisítő programmal ellátott vészjeladón kívül semmiféle műszaki eszközt nem vihetek magukkal a magán utazók.

– Tisztában van vele, hogy ez kimeríti a másodfokú időtörés bűncselekményét? Ezért legalább húsz évet kaphat valamelyik bányabolygón! – hördült fel a rendőr.

– Tudom – csattant fel az igazgató –, de maga mit tett volna a helyemben, ha a Világkormány elnökhelyettese ragaszkodik hozzá?

– Azt akarja mondani, hogy...

– Igen! A szentségít magának, pontosan! Roger Jenkins, a Világkormány elnökhelyettese és a családja eltűnt a múltban! Érti már, hogy miért kell a maga segítsége?

– A rohadt életbe! – nyögött fel Carlos, de sikerült úrrá lennie a megdöbbenésén. – Oké, miféle műszaki eszközöket vittek magukkal?

Az idősödő férfi letottyant a székére, majd egy hajtásra kiitta a maradék italát.

– Mr. Jenkins a lánya huszonegyedik születésnapjára ajándékának szánta ezt az utazást. Éppen ezért, úgy döntött, hogy a neves eseményt rögzíti...

– Ha most azt mondja, hogy magukkal vittek egy stúdió drónt, akkor sikítani kezdek!

– Nem, nem egészen... – makogta Mungrow. – Isteneként érkeztek meg az ősi Egyiptomba.

– Hogy mikként? – markolta meg a szék karfáját a nyomozó.

– Mr. Jenkins Hóruszként, a felesége Wadjet istennőként, míg a lányuk Bászdet képében...

– Te magasságos! Normális maga, Mungrow? Kész csoda, ha nem sikerült teljesen szétcsesznie az idővonalakat! És még ráadásul el is vesztette őket! – tört ki a nyomozóból a düh.

– Tisztában vagyok vele, hogy nagy bajban vagyok, Mr. Estrada! – keményedett meg az igazgató tekintete. – Viszont hálás lennék, ha most inkább arra koncentrálnánk, miként tudjuk őket visszahozni a mi korunkba.

– Miért nem küldtek üzenetet a múltba, még Jenkinsék elutazása előttre?

– Többször is próbáltuk, pár hónappal a tervezett időutazás előtti időpontokra – húzta az igazgató keserű mosolyra a száját. – Mindannyiszor eltűnt, nyoma sincs a memóriabankjainkban. Mintha soha meg sem próbáltuk volna...

– Tehát valaki a közelmúltban megsemmisítette a

figyelmeztetést? – hümmögött Carlos, miközben a gondolatai között bujkáló rossz előérzete egyre hangosabban verte a tamtam dobot. – Gondolom, most utánuk küldenek egy egész szakasz fegyverest, hogy még jobban belemondítsanak a múltba – jegyezte meg gúnyosan Carlos.

– Téved, egyetlen embert küldünk: magát!

A nyomozó egy másodpercig döbbenten meredt a férfira, majd kitört belőle a nevetés.

– Ne szórakozzon velem! Maguk cseszték el, hát hozzák is helyre!

– Ismét téved, százados. Az elnökhelyettes megkeresése a maguk feladata, nem egy olyan magáncégé, mint a TINT.

Carlosnak a torkára forrt a szó. Mungrow-nak sajnos igaza volt.

– Mégis hogyan? Hm? Oké, felöltözök korhú ruhába. Szerencséjükre ismerem valamennyire a kort, de egy szál ágyékkötőben, saruban, segítség nélkül nem sokra megyek. Mégis, hogy fogjak hozzá? Nincs felderítés, nincs háttérbiztosítás, és az eddig hallott információ semmire sem elég. Kezdek el érdeklődni, nem látták-e Hórusz istent, vagy Bászdet istennőt? Legjobb esetben elirányítanak valamelyik szentélybe imádkozni, legrosszabb esetben meg bolondnak néznek.

Az ősz férfi ajkán furcsa mosoly jelent meg.

– Igen, ez könnyen megeshet, ha a helyiek egyszerű halandóként találkoznak magával. Éppen ezért, beterveztünk egy kis szerepváltozást. Maga is istenként megy vissza a múltba: személy szerint Anubiszt javasolnám...

A rendőr savanyú képpel hívta a felettesét, közben azon tűnődött, mennyivel egyszerűbb lett volna csupán két-három nappal visszamenni az időben, hogy még az utazás előtt lebeszéljék a Világkormány elnökhelyettesét a tervéről. Sajnos ez egyenlő volt a lehetetlennel. A

huszonharmadik századi technológia minden fejlettsége ellenére is, túl bumfordinak bizonyult az ilyen apró időugrásokhoz. Mintha valaki egy hármasklaszterű tehersiklót próbálna a levegőbe emelni, hogy pontosan két milliméternyit arrébb mozdítsa. Arról nem is beszélve, hogy ugyan kit küldjenek vissza? Ki vállalkozna az öngyilkosságra? Az ismert idődinamikai szabályok szerint egy időben csak egy lehet mindenből. A tudomány állása szerint, aki megpróbál a saját élet-idejében utazni, az olyan sejt szintű károsodást szenved, amitől pár óra alatt zselés szervesanyag-masszává esik szét a teste.

Carlos reménykedett benne, hogy ez csak valami félreértés, és mégsem ő a legmegfelelőbb ember a feladatra. Azonban Evans ezredes, a rendőrség időbűnözési csoportjának vezetője nem osztotta a százados véleményét: kerek-perec parancsba adta a nyomozónak, hogy kövesse az igazgató utasításait.

– Ezredes, én nem kaptam speciális kiképzést arra a korra! – hozta fel végső mentsvárként Carlos. – Még a nyelvet sem ismerem eléggé.

A deresedő halántékú rendőrpáncsnok mintha meg sem hallotta volna a beosztottja tiltakozását:

– Gyors, határozott akciót várok magától, százados! Odamegy, megkeresi a Jenkins családot, aktiválja a vészjeladót, a többi a TINT operátorai rendezik. Megértette?

– Igen, uram, de...

– Rendben, sok sikert! És ne feledje, diszkréten kell eljárnia! – vágott embere szavába Evans, majd bontotta a vonalat.

A nyomozó értetlenül meredt a deaktiválódott kommunikátor apró kivetítőjére, de nem sok ideje maradt a töprengésre. Két szürkeruhás technikus lépett be az irodába.

– Kérem, jöjjön velünk! Átadjuk a felszerelését és meg-ejtünk egy gyors eligazítást.

A rendőrtiszt idegesen követte a TINT alkalmazottjait.

Mungrow bátorítóan utánuk szólt:

– Ne aggódjon, Mr. Estrada! Minden rendben lesz! Találkozunk az indulási teremben!

Már Carlos nyelvén volt a cinikus kérdés, hogy vajon ugyanezt mondta-e a Jenkins családnak is, de meggondolta magát.

„Koncentrálj a feladatra! Ne pazarold az adrenalint hülyékre! – igyekezett rendbe szedni idegesen száguldozó gondolatait.

Nem az időutazástól félt. Három alkalommal járt a múltban, mindháromat sikeres akcióként könyvelhette el az időrendőrség. Igaz, ebből kétszer csupán a lökött történészek által véletlenül elhagyott apróbb tárgyak után kellett kutatnia, és a legrégebbi célidő, amiben járt a 17. század közepe volt. Akkor éppen egy hagyományos, mechanikus töltőtollnak kellett a nyomára bukkannia... Carlos sajnálatára, a rendőrség által felügyelt tudóscsoportoknak engedélyeztek bizonyos eszközöket. Igaz, csak olyanokat, amiket az Idő Operációs Központ úgymond alacsony időtényezőjűnek kategorizált be. Az elektronikus kép- és hangrögzítők azonban, amiket Jenkinsék magukkal vittek, semmiképpen sem szerepeltek az engedélyezett tárgyak listáján. A Világkormány 2253-ban engedélyezte néhány tudományos szervezetnek, hogy a kormány felügyelete alatt, különleges esetekben, időutazással egybekötött passzív megfigyeléssel tanulmányozzák a múltat. Az azóta eltelt tizenegy évben közel hetven alacsony szintű időtörési vétség ügyében riasztották az időrendőrséget. Hála a szigorú rendszabályoknak, mindössze két alkalommal kellett komolyabb beavatkozást végrehajtani. Mindkét esetben a kutatócsoport egy-egy tagja megbetegedett, illetve megsebesült. Szerencsére a megfigyelt korokban korántsem volt olyan részletes és kiterjedt az adminisztráció, így viszonylag könnyen, feltűnés nélkül sikerült megsemmisíteni az időutazókkal kapcsolatos

összes nyomot és bizonyítékot.

Carlos nem értette, hogyan adhatták ki az engedélyt egy magáncégnek, a Travel In Time-nak, hogy időutazásokat szervezhessen. Amikor négy éve, 2260. márciusában az első multimilliomos leszurkolta a gigantikus összeget, hogy megnézhesen egy futballmeccset az 1950-es években, a nyomozó elszörnyedt a jelentés láttán. Nem történt semmi baj, azt leszámítva, hogy a fickó egy napig hasmenésben szenvedett a mérkőzés során megevett, isten tudja, mit tartalmazó hot dogtól.

Igaz, a Travel In Time – röviden TINT – a kormányzati fizetések közel háromszorosát ígérve, előszeretettel szipkázta el az időrendőrség embereit, és ezzel úgy-ahogy sikerült megnyugtatnia az aggodalmaskodókat. Hiszen, mi a különbség? A magán időutazókat kísérő ügynököket is a kormány képezte ki, ugyanazok a direktívák és rendelkezések vonatkoznak rájuk...

„Vagy mégsem, mint ezt a jelenlegi eset is bizonyítja. Lám, mégsem olyan édes ez az ananász!” – fintorodott el a nyomozó.

Lopva vetett egy-egy pillantást a technikusokra, de a két férfi androidot megszegyenítő közömbös arccal, szótlanul ácsorgott mellette a liftben. A felvonó ívelt falán futó háromdimenziós időutazás-reklámok láttán a rendőr felhorkant.

„Persze, biztonságos, mi?”

A kijelző szerint nyolcemeletnyi mélységben állt meg velük a csillogó henger. Carlos csupán egy pillantást tudott vetni a jókora, kör alakú teremre, és a közepén terpeszkedő, pár lépcsőnyi magasságba emelt időplatformra, a technikusok már terelték is tovább. Egyszerűen berendezett, pihenőszobának tűnő helyiségbe vezették, ahol a szófán már várták őt a felszerelésének darabjai. A rendőr meghökkenve emelte fel a hófehér, kissé törölközőre emlékeztető ágyékkötőt.

– Fiúk, ezt nem mondjátok komolyan, igaz? Tényleg ebben kell majd parádéznom?

– Ez a viselet az ókori Egyiptomban – vont vállat az idősebb férfi.

– Ó, hogy a... – nyelte le Carlos a káromkodás cifrább részét.

Levetkőzött, magára öltötte a majd' térdig érő ágyékkötőt. A falra szerelt tükörbe pillantott, és kis híján hangosan felröhögött. Valahogy úgy nézhetett ki, mint akit éppen a zuhany alatt ért hívás, és egy szál törölközőbe csavarva igyekszik az asztali kommunikátor felé. Csupán a vízcseppek meg a pára hiányzott a képből.

A puha bőrből készült, drágaköveknek tűnő csiszolt üvegdarabokkal díszített, féllábszárig érő saruval meggyűlt a baja, de a technikusok a segítségére siettek.

– Remélem, nem kell majd levennem, mert utána garantáltan csak mezítláb mászkálhatok. Kész szerencse, hogy nem a lovagkorba utazott az elnökhelyettes – morogta.

– Oda nem magát küldenénk, mert a børszíne nem felene meg. Aligha éltek barna bőrű lovagok Angliában vagy Franciaországban – jegyezte meg a fiatalabb segítője.

– Hogy Németországról már ne is beszéljünk – toldotta meg a társa.

– Oké, oké! Mi van még? – pillantott körbe a szobában a nyomozó.

A derekára csatoltak egy arany színű fémlapokból álló övet. Az idősebb technikus gyors magyarázatba kezdett:

– Az öv egy személyi pajzsgenerátort rejt. A vörös kővel tudja aktiválni, illetve kikapcsolni. Az energiacellák harminchat órányi folyamatos működést tesznek lehetővé, de ha lehet, csak végszükség esetén használja. A beépített Grees generátor ugyan bármiféle energiából képes utántölteni, még akár nukleáris sugárzásból is, de javaslom, ne terhelje túl a pajzsot. Mechanikus és

részecskefegyvereknek is képes ellenállni, bár nem hiszem, hogy ez utóbbival találkozik majd az útja során.

– Aha, kösz! Jut eszembe, Jenkinsék is kaptak ilyen pajzsot?

– Természetesen. A maga felszerelése szinte teljesen ugyanaz, mint az övék volt, kivéve pár apróságot. Például ezt... – vett elő a fali tárolóból két fémesen csillogó alkarvédőt. – Ezekbe energiafegyvereket építettünk, amit a megfelelő mozdulattal tud készenléti állapotba hozni: ha gyorsan kinyújtja előre a karját. A vörös ékkő megérintésével tud löni, de bánjon vele óvatosan, mert csupán a saját szemére támaszkodhat célzáskor.

Carlos kipróbálta a fegyvert, mozdulatára a vörös kő felvillant. A technikusok ijedten húzódtak hátrább.

– Nyugi fiúk, nem áll szándékomban céllövészetet tartani – vigyorgott el a rendőr. – Még valami?

– Igen, a váldísz... – adott rá a fiatalabb férfi egy ugyancsak aranyfényben játszó, lapos, gallérszerű fémdarabot. A furcsa viselet betakarta a vállát, elől-hátul lelógott, és majdnem a fél felsőtestét elfedte. – Érintse meg a zöld követ, Mr. Estrada!

Carlos követte az utasítást. Enyhe bizsergést érzett az arcán, fejbőrén, egy pillanatra elmosódott a szoba látványa, majd ismét kitisztult a kép.

– Ez is valami pajzs? – pislogott a segítőire. A technikusok ekkor mutattak először emberi reakciót: elvigyogrodta.

– Nézze meg magát!

A rendőr a tükörrre pillantott és földbe gyökerezett a lába a döbbenettől. A tükörből egy embertestű, fehér ágyékkötős, aranyló sakálfejű alak bámult vissza rá. A visorgó pofából vörösén izzó szemek villantak.

– Te magasságos! – álmélnkodott. – Tehát így csináltak isteneket a Jenkins famíliából?

– Pontosan. Bár az ő holografikus maszkjuk ugye más,

Hórusz, Bástet és Wadjet. De várjon, még nem teljes a felszerelése. – A férfi egy hamis-arany pecsétgyűrűt nyomott Carlos kezébe. – Ezt húzza fel, ez a vészjeladója. Ha háromszor egymás után megérinti a követ, azzal aktiválni tudja az időkaput. Valamint ez is a magáé – kapott elő a tárolóból egy ankh-ot. Carlos a csepp alakban végződő furcsa keresztet látva elmosolyodott.

– Szkenner? Kommunikátor?

– Mindkettő – bólintott a technikus. – Azonban vegye figyelembe, hogy a hatósugara erősen csökkentett, alig pár száz méter. Az elektromágneses és ionizációs interferencia szinte teljesen ismeretlen volt az ősi Egyiptomban, és a nagy teljesítményű eszközök maradandó sugárzása fejtörést okozhat a modernebb korok régészeinek.

– Erre bezzeg figyelnek, de istenként lehet parádézni – dűnnyögte Carlos.

A férfi elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Mivel nem volt időnk felkészíteni magát, az ankh részletesebb információkat tartalmaz az adott korról és szokásokról. Javaslom, amikor átért, tanulmányozza az adatbázist, mielőtt akcióba lendül. Á, igen, ez az utolsó darab... – húzott elő a falrekeszből egy hosszú, kampós végű botot.

– Oké, ez mit tud? – kapta kézbe kíváncsian a nyomozó a fekete-arany sávokkal díszített, embermagas botot.

– Semmit, ez csak egy bot. Földrajzilag a lehető legközelebb tesszük le magát, de lehet, hogy pár mérföldet gyalognia kell majd. Ó, majdnem elfelejtettem: ezt tegye a fülébe! Oda-vissza fordító tolmácsolás. Ne feledje, a múltban nem használhatja a Közös Nyelvet, vagy akár-melyik jelenlegi földi nyelvet!

– Kösz, de van némi tapasztalatom az időutazásban – legyintett a rendőrtiszt.

– Á, igaz, maga profi.

„Majd meglátjuk, mennyire vagyok az!” – gondolta

Carlos, és a gyomra hirtelen diónyira zsugorodott. Ismeretlen terepre, időbe megy, és a szokásos procedúrával ellentétben, nem kap társat az akcióhoz.

Visszatértek a kör alakú terembe. A fal mentén kialakított munkaállomások operátorai már lázasan dolgoztak, a helyiséget az időrelék monoton, lassú ritmusú zümmögése töltötte be. A rendőrtiszt futólag odaintett a fő vezérlőpult mögött ácsorgó Mungrow-nak. Túlságosan kedvesre programozott női géphang csendült fel:

– Másodlagos kompenzátorok: rendben! Analizálás: kész. Időkoordináták: betáplálva. Pufferek: feltöltve. Rendszerellenőrzés: megtörtént. Minden érték a kívánt paramétereken belül. Aktiválás: harminc másodperc múlva. Kérjük az utazókat, foglalják el a helyüket a platformon...

Carlos fellépett a halványkék izzásban derengő jókora lapra. A zümmögés felgyorsult, erősödött. Még hallotta, amint az igazgató odakiált neki:

– Sok sikert, százados! Hozza vissza őket, akár élve, akár holtan...

A következő pillanatban a terem fényárba borult, és a nyomozó körül eltűnt a csarnok. Pulzáló, színes hullámok ölelték körbe a testét. Szokatlan, a súlytalanságra emlékeztető állapotban lebegett, majd olyan hirtelen érkezett meg a valódi világba, hogy egy másodpercre megszédült.

Szeme csak lassan szokott hozzá a félhomályhoz, orrába füstszag, erős fűszerek és a bomló hús semmivel sem összetéveszthető, gyomorforgató szaga hatolt. Ahogy körbenézett, egy ablaktalan, talán föld alatti helyiséget látott. A durván csiszolt kőfalakra erősített mécsesek lebénó fénye hieroglifákra esett. Középen egy jókora kötömbön kiterített holttest hevert. Carlos csörömpölésre kapta fel a fejét. A helyiség ajtó nélküli bejáratában álló remegő, félmeztelen alakra esett a pillantása. A szikár, kopaszra borotvált férfi sápadtan rogyott térdre, majd karját maga

elé nyújtva majdhogynem hasra vetette magát. Nem mert felemelni a tekintetét, de a rendőr így is tisztán halotta a döbrent motyogást:

– Anubisz!

Carlos tanácstalanul pislogott az előtte görnyedező alak hátára. A férfi mindebből csak annyit érezhetett, hogy a sakálfejű isten szótlanul tornyosul felette. A rendőr agyában egymást kergették az ilyenkor alkalmazandó protokollok. Végül arra a megállapításra jutott, hogy a feladat tökéletes irányba halad, hogy bekerüljön a mintaszerűen elszúrt akció kategóriába. Fel nem foghatta, hogy miért őt küldték. Igaz, megkapta az általános kiképzést, és többé-kevésbé ismerte a kort, de korántsem mondhatta magát szakértőnek. Köszönhető Mungrow ostoba ötletének a „*Látni, de nem látszani!*” alapszabályt is sikerült szilánkokra zúzni: már a megérkezése percében rábukkant egy helyi.

„Na, és ez az isten-baromság! Ettől feltűnőbb már csak akkor lennék, ha részecskefegyverrel lövöldöznék egy siklóról a város főtérén” – dühöngött Carlos. Azt azonban el kellett ismernie, hogy az ötlet elméletileg működhetett volna. Egy isten megjelenése csak erősíti a helyiek hitét, és mint felsőbbrendű lénynek, nem mernek ellenszegülni a parancsainak. Viszont, éppen ezért nem mozoghatott rejtve, nem szimatolhatott körbe feltűnés nélkül. A rendőrtiszt lélekben nagyot sóhajtott, és igyekezett isteni szerepbe bújni.

– Maradj, ahol vagy, ne mozdulj! – szólt rá a földön térdelő férfira.

Az alkarvédőről lepattintotta az ankh-nak álcázott szkennert, és feltérképezte vele a helyiséget. Az eszköz csepp alakú felső része gyakorlatilag egy apró kijelzőként működött, és a rajta megjelenő adatokból kiderült, hogy jó helyre, jó időbe érkezett. A frissebb szöveges információ szerint a Halottak Városában lépett ki az időkapuból, és

az előtte rettegő alak valószínűsíthetően az egyik helyi boncmester lehetett. Carlos enyhe fintorral tette el a műszert: nem regisztrált semmiféle időtorzulást a majd' kétszáz méteres hatósugáron belül.

„Túl szép lett volna, ha rögtön megtalálom őket” – gondolta, majd a mozdulatlan balzsamozóhoz fordult.

– Kelj fel, és figyelj rám! – Az alacsony, vékony férfi rémült tekintettel tápászkodott fel. Nagyon nyelt, bólintott, de látszott rajta, hogy csak Anubisztól való félelme miatt nem rohant még ki a világból. Bár Carlos a Közös Nyelven szólalt meg, az egész fejét beburkoló holomező nem engedte át a hangját. A széles, vállat is befedő gallérba épített mikroszámítógép lefordította a szavakat és zengő, döngő hangon továbbította a külvilág felé. – Hogy hívnak?

– Benipe vagyok, uram.

– Mindazt, amit most elmondok neked, titokként őrizd a sírodig és azon túl! Ha bárkinek is elmondod, eljövök érted és magammal viszlek a túlvilágba! Megértetted, Benipe?

– Igen, uram.

– Helyes! – bólintott Anubisz, ám a maszk alatt Carlos lázasan törte a fejét, miként adja úgy elő a történetet, hogy ne áruljon el túl sokat, de az egyszerű férfi is megértse. – Pár nappal ezelőtt fivérem, Hórusz, valamint nővéreim, Wadjet és Bástet az emberek közé látogatott. A lehető leggyorsabban meg kell őket találnom, mert attól tartok, atyám, a káosz ura, Széth valami rosszban töri a fejét. Hallottad-e hírét, hogy istenek lépték át e világ határait?

A balzsamozómester megrázta a fejét.

– Nem, uram. Sajnálom, de semmi ilyesmiről nem tudok.

– Kérdezz körbe, és szólj nekem, ha hallasz valamit! Itt megvárlak.

– Uram, nem kelhetek át a folyón. Vigyél magaddal az

örök sötétségbe, de az esküm...

„Remek!” – keseredett el Carlos. „Pont ez hiányzott, egy lelkiismeretes bürokrata! Most mi a fenét csinálok? Ebben a maskarában nem sétálhatok Thébában.”

– Látom, komolyan veszed a munkád. Rendben, magam járok utána. Keríts valami egyszerűbb öltözetet, amiben elvegyülhetek a halandók között, utána vezess a folyóhoz!

Az egyiptomi férfi a szomszédos, ajtó nélküli kamrába botorkált, de tekintetét végig az istenen tartotta. Amikor visszatért, remegve nyújtotta át a fehér leplet, majd úgy ugrott hátra, mint akit a darázs csípett meg.

Carlos deaktiválta az álcát, a sisakként ráboruló hologram halk zizzenéssel kikapcsolt. Benipe felnyögött, és szeme hatalmasra tágult az előbukkanó emberi arc látán. A nyomozó megsajnálta a keszeg kis embert: egy életre elegendő sokk érhetette az elmúlt pár percben, de a szenvedései még nem értek véget.

A mester meghajolt, tétova mozdulattal a kijárat felé intett, mire a rendőrben felderengett, hogy mint magasabb rangúnak, övé az elsőbbség, hogy kilépjen az ajtón. Már megszólalt volna, de rájött, hogy alig emlékszik az ősi nyelvre. A gallérba épített egységre nem számíthatott, mert a mellkasrészből áradó dörgedelmes hang igencsak felkeltené az emberek gyanakvását. Tetszett vagy sem, kénytelen volt a rozsdás nyelvismereteire támaszkodni.

„A francba, ez így nem lesz jó! Egy dadogó, szavakat kerékbe törő fickóról a kutya sem hinné el, hogy isten!” – morfondírozott.

Végül úgy határozott, ha már átér a Nílus túlsópartjára, felveszi a jómódú, idegen kalmár szerepét. Ez megmagyarázná a gyatra nyelvtudását és díszes saruját. Addig jobb híján, kénytelen lesz úgy tenni, mint aki elvesztette a hangját. Tanakodott egy sort, hogy mit tegyen a botjával. Itt nem hagyhatja, mert a végén még isteni tárgyként

bezárják valamelyik kriptába. Lenne is belőle nagy csodálkozás, ha bő négyezer évvel később megtalálják, és elvégzik rajta a szénizotópos korvizsgálatot.

Hirtelen elhatározással kiküldte a balzsamozómestert. Alig lépett ki a férfi, Carlos a térdén négy részre törte a botot, és a fal mellett álló jókora bronztálba dobta. Egy darabig figyelte, ahogy az edényben égő tűz belekap a fadarabokba, majd követte Benipét.

Az épület előtt rátörő napfény egy pillanatra elvakította.

A mester fejét lesunyva szedegette a lábát Carlos mellett, csupán néha jelzett, melyik irányba forduljanak. Az utcák szinte teljesen kihaltak voltak, a rettenetes hőségben a kőfalakról remegve szállt fel a forró levegő. Egy nagyobbacska raktárépület sarkán futottak bele a két katonába. Majdhogynem szó szerint. A rendőr érdeklődve bámulta a harcosok fegyvereit és egy veszélyesen hosszú pillanatra elfelejtette, hogy nem egyszerű megfigyelőként van jelen.

A katonák tettettett nyugalommal figyelték a thébai helyőrség parancsnokát. Dárdáikat a földnek szegezve állták körül a halott férfit. A harcosok pajzsaikat kényelmesen a hátukra vetették, de Ahmoze tudta, majd' kifúrja az oldalukat a kíváncsiság. Személy szerint ő inkább visszakívánckozott volna az ágyba, Nebet karjai közé, de a haláleset miatt már pirkadatkor felverték. Kelletlenül baktatott a hírvivő után, és megesküdtött, ha vaklármáról van szó, kegyetlenül megbünteti minden útjába kerülő emberét.

Azonban elég volt egyetlen pillantást vetnie a Ré temploma előtt heverő testre, és máris tudta: baj lesz.

– Még meleg volt, amikor rátaláltunk – szólalt meg a

rangidős katona.

Ahmoze óvatosan leguggolt a halott mellé. A férfi nem lehetett több, mint harminc éves, a nyakában vékony ezüstláncon lógó Hórusz amulett és a fejkendőjét leszorító ezüstkígyó jómódú emberre vallott. Ez pedig baj. Ha még kiderül, hogy nemes is, és szegről-végről rokonságban áll az istenekkel, akkor ő, mint a helyőrség parancsnoka, a fejével fog felelni, hogy a gyilkost kézre kerítse. Ahmoze tüzetesen szemügyre vette a testet, de sérülésnek, sebnak nyomát sem látta.

– Fordítsátok meg! – szólt oda a katonáinak.

A fegyveresek kissé kelletlenül teljesítették a parancsot, majd meghökkenten a parancsnokukra pislogtak.

– Uram, miféle seb ez?

Ahmoze viszonylag fiatal kora ellenére is számtalan kisebb-nagyobb hadjáratban részt vett már, de a kisujjni átmérőjű, égett szélű lyuk láttán csak a homlokát ráncolta. Talán valamiféle hajítódárda okozhatta, de a seb körüli égésnyomok nem illettek a képbe.

„Hacsak, valaki nem egy izzó bronzrúddal döfte hátba a szerencsétlent” – morfondírozott.

Hiába az őrség, hiába az éjszakai járőr, gonosztevők mindig akadnak Thébában is. A parancsnok biztosra vette, hogy nem az ékszereiért ölték meg az ismeretlent. A halott ujján ott csillogtak a gyűrűi, az érdekes mintájú, széles karperece is érintetlen volt.

„Lehet, hogy csak megzavarták a gyilkost?” – nézett körül Ahmoze.

Tekintete a közeli templom oszlopos bejáratára esett. Biztosra vette, hogy a holdisten szentélyében legalább egy pap ébren volt az éjjel, aki talán látott valamit. Felkelt, meghagyta a katonáinak, ne engedjék túl közel a bámészkodókat, majd belépett a templom hűvös félhomályába. Az illatos olajmécsesek derengő fényében hajladozó fehér ruhás, kopaszra borotvált pap bosszúsan fordult a

katona felé. Már a nyelvén volt a szó, hogy kiharcolja a fegyverest, amikor a tekintete annak rangját jelző nyakláncára és csuklópántjára esett. Gyanakvó, kissé aggódó arccal lépett közelebb a parancsnokhoz.

– Béke veled, Khonsu szolgája! – üdvözölte Ahmoze meghajolva az idős papot.

– Veled is, Théba katonája. Mit tehetek érted? – fonta karba a kezét az öreg.

– Megöltek egy embert a szentély előtt. Nem sokkal napfelkelte előtt történhetett a dolog. Nem láttál vagy hallottál semmit?

Khonsu papja eltűnődött, majd megrázta a fejét.

– Holdkelte óta itt vagyok, de nem emlékszem semmire. Igaz, elmerültem az imáimban...

Ahmoze bólogatott, de közben tekintete a sarokban heverő feltekert gyékényre esett.

„Vagy húztad a lóbórt, öreg” – gondolta, de hangosan így szólt:

– Köszönöm, hogy rám szántál az időből, Khonsu szolgája. Ha esetleg eszedbe jut valami, kérlek, szólj bármelyik katonának, üzenj értem!

– Hogyne, természetesen! – intett a pap, és már indult volna a belső szentély felé, amikor megtorpant, visszafordult. – Várj egy kicsit, parancsnok! Talán mégis van valami... Nem sokkal virradat előtt mintha furcsa villanás fényét láttam volna visszaverődni az oszlopkokról. Még csodálkoztam is, hiszen derült volt az ég, nem készülődött vihar. Most, hogy töröm a fejem, mintha hangot is hallottam volna.

– Miféle hangot? Kiáltást? Beszédet?

– Nem, inkább olyasmit, mint amikor fa csikordul a kővön. Vagy inkább, amikor két bronzlap súrlódik egymáson. Nem, nem is, inkább...

A parancsnok rezzenéstelen arccal hallgatta végig az idős férfi találgatását, majd bólintott.

– Köszönöm, sokat segítettél. Béke veled!

A templom előtt húzódó utcán kereskedők, teherhordó rabszolgák igyekeztek céljuk felé. Sietni kellett, mert a reggeli napfény hamarosan átvált gyilkos hőségbe, amikor csupán az mozdul ki az árnyékat adó kifeszített leplek és a házak hűvöséből, akinek feltétlenül szüksége. Ahmoze a halott férfira pillantott, majd odaszólt a türelmesen várakozó katonáinak.

– Ti ketten, vigyétek a testet a balzsamozókhoz! Ti pedig kezdjétek el kérdezősködni, hátha valaki ismeri ezt a szerencsétlent!

A thébai harcosok szétrebbentek, hogy teljesítsék a parancsot.

Ahmoze úgy vélte, még ha nem is jelentkezik senki a halottért, a férfi ékszerei bőven fedezik majd a végtiszteség költségeit. A két kijelölt katona, dárdáikat használva ideiglenes hordágyként, felkapta a holttestet és elindultak vele a folyó felé. A balzsamozók a Nílus túlsó partján éltek. Ahmoze az egyre növekvő meleg ellenére is megborzongott. Nyugat, amerre a halál lakik...

Elgondolkodva ballagott a holttestet cipelő fegyveresek után, ám alig lépett ötöt, amikor mögötte fájdalmas kiáltás harsant. Töréhez kapott, megpördült. Az egyik katonája a homokban térdelt, dárdája a földön hevert. Bal kezét a mellkasához szorítva, kintől eltorzult arccal jajgatott.

– Mi történt? Megtámadtak?

A harcos nem felelt, csak a fejét rázta. Az emberek megtorpantak, ám a sebesült társukhoz visszatérő katonák türelmetlen szavakkal, erőteljes lökésekkel bírták mozgásra a szájukat tátó nézelődőket.

– Menjete a dolgokra! Nincs itt semmi látnivaló!

Ahmoze a karjánál fogva felrántotta a nyögdecslő katonát.

– Az istenekre, beszélj, vagy megjáród!